

thingets og Høiesterets Medlemmer, for Embedsforseelser, der alene beskæftige Rigsretten i Norge.

Hvad jeg i Øvrigt kunde have at bemærke ved Udvalgets Betænkning, som jeg antager mig fritaget for idag at oplæse, det maa jeg forbeholde mig til de specielle Paragrapher, naar disse komme under Forhandling. Endnu vil jeg kun tilføie to Bemærkninger; den ene er, at der kunde være Spørgsmaal, om man ikke i det Lovudkast, der foreligger, burde optage en Bestemmelse angaaende en Beretning fra Rigsretten til Kongen i Livssager paa samme Maade som Tilfældet er, naar Høiesteret har paadømt en Livssag, at den da ex officio til Kongen afgiver Beretning, der kan være Grundvold for en Venaadning. Justitsministeriet kan vistnok fordre en Erklæring af Rigsretten, naar et saadant Tilfælde foreligger; men det er nok mueligt, at Rigsrettens særegne Beskaffenhed vilde gjøre det ønskeligere, at den uden en saadan Opfordring traadte i Virksomhed paa den nævnte Maade. Og skulde denne Anskuelse vinde nogen Anklang hos Thingets ærede Medlemmer, saa har Udvalget tænkt paa at optage en saadan Bestemmelse i sine Forslag. Et Punkt, som derimod ikke kan antages at vedkomme denne Lov, men som man maa formode, at Regjeringen senere vil tage under Overveielse, det er hvad der skal gjælde om Rigsrettens Medlemmer, navnlig de fraværende, med Hensyn til Rejseomkostninger og Godtgørelse for Ophold paa det Sted, hvor Rigsretten er samlet, navnlig, naar dette maatte være Tilfældet paa en Tid, da Landssthinget ikke er samlet. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Premierministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at Justitsministeren er blevet kaldt herfra ved et Budskab fra det andet Thing, saa jeg maa forbeholde ham de Bemærkninger, han i Anledning af den ærede Ordførers Foredrag maatte have at gjøre.

Rierregaard: Det er rigtigt nok, mine Herrer! med Tølelse af dyb Andseelse, og jeg kan sige Forlegenhed, at jeg viser mig for at yttre mig om en Sag som denne, om hvilken enhver af de ærede Medlemmer vil kunne sige sig selv, hvad jeg har sagt mig selv mange

Gange, at jeg maa ansees for en af de meest Ube-rettigede til at yttre mig. Men det skeer i Tølelsen af, at jeg er paa dette Sted, for at gjøre min Skyldighed efter bedste Overbeviisning; og i Tillid til det ærede Things Overbærelse skal jeg derfor ogsaa i denne Sag driste mig til at udtale mit Skjøn, og navnlig ogsaa paa dette Sagens første Standpunkt vove at gjøre en enkelt Bemærkning. Det forekommer mig nemlig, at det er ytret i Motiveringen af denne Lov, jeg troer Pag. 15 midt paa Siden: „at Hensigten med Rigsrettens Sammensætning paa den i Grundlovens § 72 anviiste Maade, Halvdelen af et juridisk og Halvdelen af et politisk Element, ikke tilfulde opnaaes, naar den sidstnævnte Halvdeel til en given Tid kom til at bestaae af forhenværende, ikke nuværende Medlemmer af Landssthinget,“ og at derved er antydet noget Mere, end der maaffee efter Bogstaven ligger deri. Der tales om, at den skal sammensættes halvt af et juridisk og halvt af et politisk Element, som om Meningen muligt skulde være den, at der til den ene halve Deel, bestaaende af Jurister, det vil sige, Mænd, der ere egnede til at gjøre Love som saadan gjældende, føies som den anden halve Deel Politikere, Statsmænd, Mænd, som ere vante til at tage politiske Hensyn. Dersom det skulde være Meningen, hvad jeg slutter af Bestemmelserne om den Maade, hvorpaa Sagen om Bæringheden af Rigsretten ifølge Udkastet skal ordnes, maa jeg udtale som min Overbeviisning, at det ikke er Grundlovens Mening, og kan ikke være Grundlovens Mening. Meningen er, at Rigsretten skal sættes til at dømme fortrinnsviis politiske Sager, ja, at den er indstiftet i den Hensigt at have med politiske Sager at gjøre. Men det betyder ikke, at den skal være politisk i den Forstand, at den skulde sammensættes, Halvdelen af juridiske og Halvdelen af politiske Elementer, saaledes, at den sidste Halvdeel skulde ansees som Bærer enten af en vis politisk Anskuelse eller af statsrettlige Hensyn overhovedet, og som egnet til at gjøre den gjældende. Den Halvpart, som dannes af Landssthinget, er efter min Overbeviisning, hvilket ogsaa stemmer med andre Øtringer i Motiveringen af Loven, bestemt til at være ved Rigsretten det Samme,